

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 153. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1838_599-txt-shoot-idm3960.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Efter disse smukke Regler havde man nu handlet et halvt Aar, da Camille Desmoulins begyndte at udgive et Blad, kaldt "de gamle Graabrødre", hvori han ikke blot paa det skarpeste angreb *Hébert* og *Chaumette*, men hele Rædsels-Systemet, især ved at fortælle efter Tacitus, hvordan det gik til i Rom under Tibér og Caligula, da den, der trak sig tilbage, var lige saa mistænkelig som den, der aabenbar bejlede til Folkegunst, den rige mistænkelig, fordi han kunde bestikke, og den fattige mistænkelig, fordi han intet havde at tabe; ja, han vovede end ogsaa at foreslaa et Mildheds-Raad, der skulde undersøge Fængslerne og sætte de uskyldige i Frihed. Af dette Blad blev der afsat 50,000 Exemplarer, og Robespierre glemte ikke at benytte sig af, hvad der var sagt mod Hébert og Chaumette, men fnøs lige fuldt over Skoserne og Mildheds-Raadet og sagde højt i Jakobiner-Klubben, at vel var Camille et fortræffeligt Menneske, men det gav ham ikke Ret til at skrive mod Patrioterne; han havde desuden oversat Tacitus, uden at forstaa ham, og hans Skrifter var en Lækkerbiskken for Aristokraterne; saa man skulde behandle ham som et skjødesløst Barn, der legede med farlige Vaaben og gjorde Ulykker: *ham* skulde man 154skaane, men brænde hans Blade. – Nu brast Camilles Taalmodighed, saa han raabte: "Brænde er ikke at besvare", og dermed var Freden ude; thi nu raabte Robespierre i sin Arrighed: at nu, siden han vilde forsvare sine skammelige Blade, var det klart, han ikke havde skrevet dem i sit Hjertes Enfoldighed, men laant sin Pen til store Forbrydere, som i Skjul vilde udspy deres Gift. Hermed stiklede Robespierre paa Danton, hvis Fald var besluttet (først i Februar), men opsattes, til man havde Hébertisterne af Halsen, som skete midt i Marts. [Det var] Vincent *Hébert*, Slutter-Søn, før Potte og Pande hos Krigsministeren Bouchette; *Ronsin*, General for Revolutions-Tropperne, en mislykket Tragedie-Skriver; Bogtrykkeren *Momoro*, *Chaumette*, *Cloutz* o. s. v., og 24de Marts bragtes de (paa Chaumette nær) under Guillotinen. Pøbelen løb efter Hébert og skreg: "Han er flyvende gal, Fader Duchêne", som Udraaberne plejede at skringe, naar de falbød hans Blad. Da Chaumette kom til Luxembourg-Fængslet, stimlede Fangerne om ham og pegede Fingre, og én sagde: "Filosof Anaxagoras! jeg er mistænkelig, du er mistænkelig, vi er mistænkelige", og han skyndte sig at krybe ind i sit Hul, hvoraf han ej vovede sig ud.